

רפאל אוריאל, אלו הם ארבע, ונקדה אחת שעומדת עליהם הם ה"א. והה"א הזו אינה נקראת אלא בסוד ארבע הללו, והנקדה האחרונה ששורה עליהם. והסוד של ה"א זו היתה דל"ת, ואותה הנקדה ששורה עליהן באמצע נעשית ה"א.

ובסוד של חנוף יש ה"א אחת למטה שעומדת קשורה עם הה"א הזו, והכל אחד עם אחד, ואז הוא הזמן לבכות, וסימנף אהה.

משום שסבוב הרע למטה, מכסה כמו הדל"ת, ומקיף את הארבע הללו ואת הנקדה הזו, ועומדת בנקדה הזו קלפה חזקה לכסות עליה. ואז מתפסה הלכנה, והאור שלה מתפסה, ואז נתנת הרשות לדון את העולם בדינים רעים.

והסוד של ה"א עם ה"א האחרונה, שניהם בנקדה אחת ה"ה, שהרי אז הדין נטון, בסוד הפתוב (דניאל ה' יד) בגזרת המלאכים הדבר ובמאמר הקדושים השאלה בעבור.

המרפכה הזו עומדת בה"א האחרונה, לא נפרדים זו מזו לעולמים, ובכל מקום שנמצא מיכאל שהוא הראש לאלו, שם השכינה. הכל נקשר זה עם זה, והם נקשרים תוף אותה הנקדה, והכל ה"א.

ובשהיא ה"א אחת, והאות אלף או האות יו"ד קודמת לה, והיא בנקדה אחת, אז היא באה להיטיב לעולם, א"ה או י"ה, שהרי הקלפה הרעה נשברת מלפניה ולא מכסה עליה. הא' הי' עומדת בסוד זה.

כמו כן, אין לה שם קדוש באותיות הרשומות שלא עומד עם אותה האות המרפכה שלו, שלו. שאין לה מלף שלא בא עם

אלין אינון ארבע, וחדא נקודה דקיימא עלייהו אינון ה"א. ולא איקרי ה"א דא, אלא ברזא (דף ד ע"ב) דאלין ארבע, ונקודה בתראה דשרייא עלייהו. ורזא דה"א דא דל"ת הות, וההוא נקודה דשרייא עלייהו באמצעיתא אתעביד ה"א.

וברזא דחנוף, אית ה"א אחרא לתתא, דקיימא מתקשרא בהאי ה"א, וכלא חד בחד, וכדין איהו עידן למבפי, וסימניף אהה.

בגין דסחרני בישא לתתא, חפייא פגוונא דדל"ת, וסחרא לאלין ארבע, ולהאי נקודה. וקיימא בהאי נקודה קליפא תקיפא, לחפייא עליה. וכדין אתפסיאת סיהרא, ונהירו דילה אתחפייא, וכדין אתייהב רשו למידן עלמא בדינין בישין. ורזא דה"א וה"א בתראה תרווייהו בחד נקודה ה"ה. דהא פדין דינא אתייהב ברזא דכתיב (דניאל ד יד) בגזרת עירין פתגמא ומאמר קדישין שאלתא עד דברת.

רתוכא דא קיימא בה"א בתראה, לא איתפרשן דא מן דא לעלמין. ובכל אתר דישתכח מיכאל דאיהו רישא לאלין, תמן איהי שכינתא. פלא אתקשר דא בדא, ואינון מתקשרין גו ההיא נקודה וכלא ה"א. וכד איהי חד ה"א, ואת אל"ף או את יו"ד קדמא לה, ואיהי בחד נקודה, פדין איהי אחייא לאוטבא לעלמא, א"ה או י"ה, דהא קליפא בישא איתברת מקמה, ולא חפייא עליה. הא' י', קיימא ברזא דא.

בגוונא דא, לית לה שמה קדישא באתוון רשימין, דלא קיימא בההוא את רתיכא דיליה, בההוא שמה, על מה דאיסתמיף. וההוא רתיכא סמכה דיליה. דלית באותו השם, על מה שנסתמף, ואותה המרפכה היא התומף